

EEN OUD JOODSCH PAASCHGEBRUIK.

Tijdens het Israëlitische Paaschfeest is het de gewoonte om in plaats van brood, de z.g. „matze" te eten. De gelovigen voorzien zich daartoe van tientallen dezer Paaschbrooden, om deze acht dagen lang te nuttigen. De foto's, die wij hierbij reproduceeren, geven een kijkje in een fabriek, waar de „matze" gemaakt wordt. *Links*: de brooden worden ter verzending in hooge cartonnen doozen verpakt; *rechts:* het vervoer der brooden.

Ze ziet sappige groene weiden, met hier en daar eenige berkeboomen; van de nabije dorpskerk klinkt het uitnoodigend geklep der kerkklok, en hoog boven haar hoofd jubileert in de smettelooze blauwe lucht een leeuwerik. Het is een Paaschmorgen als thans. Een zelfde betoovering als heden doet haar ziel sidderen. Ze is echter niet alleen. Naast een met mos begroeiden steen, waarop zij heeft plaats genomen knielt een jongeman met een door de zon gebrand gelaat en lachende oogen. Hij heeft zijn arm om het middel van de achttienjarige geslagen en als het klokgelui, waarnaar zij beiden zwijgend luisteren, heeft opgehouden, kust hij haar mond.

„Als het weer Paschen is, lieveling," fluistert hij, „dan zal onze bruidsklok luiden en zullen wij de gelukkigsten zijn op deze wijde, wijde wereld . . ."

Twaalf maal hebben sedert de kerkklokken het hooge feest der Christenheid ingeluid, maar de geluksdroom, die toen haar jonge ziel van de hoogste zaligheid sidderen deed, is nimmer werkelijkheid geworden. Zij denkt aan den levenslustigen jongen student van de Rijkslandbouwschool in haar geboorteplaats zonder haat of wrevel, ofschoon al zijn dure eeden leugens en bedrog gebleken zijn en hij nooit weer iets van zich had doen hooren, nadat hij de school verlaten had. De herinnering aan dien eersten gelukkigen Paaschmorgen is echter zóó levendig, dat zij weer het landschap voor zich ziet en het juichende lied van den leeuwerik meent te hooren, als een bescheiden kloppen aan haar kamerdeur de betoovering verbreekt.

Haar bejaarde, vriendelijke hospita, die zij in den loop der jaren als een tweede moeder is gaan beschouwen, treedt binnen. Zij maakt Helena een met een goedmoedig lachje opgenomen compliment over haar bekoorlijke verschijning en komt dan met een vreemd verzoek voor den dag.

„Ik zou graag wat paascheieren willen kleuren," zegt ze, „maar weet niet hoe ik dat doen zal. En omdat u toch zoo van alle markten thuis is, juffrouw Helena, dacht ik . . ."

„Natuurlijk, met plezier," antwoordde het meisje ijverig. „Vooruit maar, verwacht je kindervisite, juffrouw Kuypers?"

„Jawel! Mijn neef heeft mij verzocht zijn zesjarig dochtertje voor eenige weken in huis te willen nemen. Hij komt ze vanmorgen brengen. En wijl het nu juist Paschen is, wilde ik de kleine een plezier doen!"

Als het er om gaat een kind genoegen te doen is Helena vuur en vlam. Zij loopt naar de keuken en begint dadelijk de noodige voorbereidingen te treffen en terwijl zij met vaardige handen druk bezig is, ratelt de goede vrouw Kuypers onafgebroken door over het aanstaande bezoek.

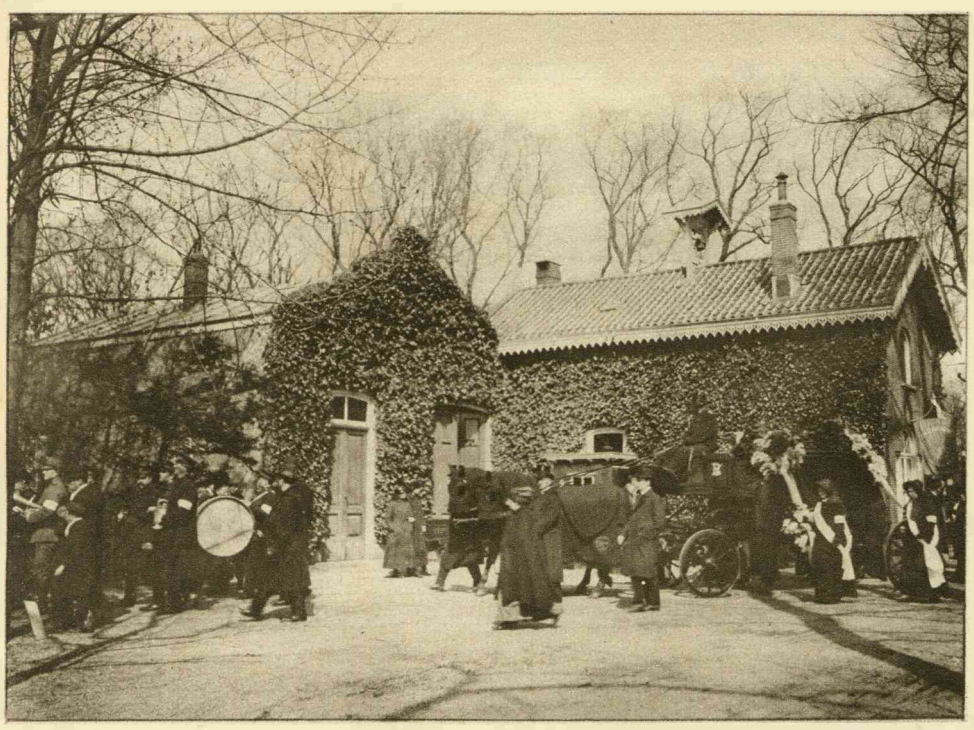
„Eigenlijk had ik het moeten weigeren, toen hij mij schreef," verzekerde zij, „want hij heeft jarenlang niets van zich laten hooren, hoewel ik zijn bloedeigen tante ben. Trouwens met zijn eigen ouders lag hij overhoop. Och, lieve hemel, zoo'n jongmensch heeft wel wat anders aan zijn hoofd, dan dat hij aan een oude tante kan denken en bovendien, heeft hij niet veel geluk gehad in het leven. Eerst moest hij tegen zijn zin het landbouwbedrijf leeren, om later de zaken van zijn vader over te nemen, doch toen hij genoeg ge-

(Zie vervolg op pag. 22)

EEN OUD JOODSCH PAASCHGEBRUIK.

Smakelijk eten!

EEN PLECHTIGE TERAARDEBESTELLING.

Donderdag 13 April had op Oud-Eik-en-Duinen te 's-Gravenhage de plechtige begrafenis plaats van Adjudante S. P. v. Roo, in leven directrice van het Haagsche Reddinghuis. De overledene was gedurende achttien jaar werkzaam aan het Leger des Heils. *Links:* een foto van de lijkstatie, terwijl de afbeelding *rechts* een indruk geeft van de talrijke kransen en bloemen.

(foto's J. P. Susan.)